

LOJZIKA SEVERJEVA:

Kako je Mimica praznovala svoj god.

na Gorenjsko.

Povedati hočem, kako je Mimica praznovala svoj god. — Že teden dni poprej je štela dneve. Natančno je vedela vsak dan, kolikokrat pojde še spat do svojega godu.

Bil je večer pred njenim godom. Ravno so povečérjali, ko je prišel domov stric Tone. Odprl je vežna vrata in je začel tolči po pisemskem nabiralniku, ki je bil na vratih. Vsi so takoj vedeli, kaj to pomeni. Teta Lojzika je pograbila z mize pri štedilniku lonec in zajemalko; teta Pepica je vzela z okna kozarec in nož; stric Srečko je vzel vijolino — in godovna godba je bila prav lepa. Mimica je bila vsa srečna. Skakala je, ploskala z rokami in smejala se je, da je bilo kaj! — Kako tudi ne, saj je veljalo vse to slavlje njej, samo njej, ker je bil drugi dan njen god!

Tedaj pa je prinesla stara mama luč, da so se videli godci. Mimica pa je stekla v shrambo, tam je vzela kolaček, ki ga ji je poslala mamica z Gorenjskega za god, ter ga je prinesla godcem v dar za lepo godbo. Stara mama, tete in strici so se ji pa še bolj presrčno smejali. Stric Tone jo je kar dvignil ter jo je odnesel s kolačkom vred v kuhinjo. Tu je stara mama načela kolaček. Mimica pa je dala vsakemu košček. Veselja in smeha ni bilo potem še dolgo ne konca ne kraja.

Kaj pa šele drugi dan! Mimica je še spala, ko je prišla k njej teta Pepica ter ji podarila za god vrečico bonbončkov. Še je gledala nekako zaspano, pa kmalu so se zopet zablišcale oči: god, god!

Pa je prišla teta Lojzika. Lepo je povedala voščilce — pa v navaden časopisni papir ji je dala nekaj zavitega. Mali ljubljenci so se pordečila ličeca in oj, sreče! Knjiga, knjiga! Vsa lepo poslikana; „Snegulčica“, povest, ki jo zna že ona tako lepo pripovedovati. Snegulčica, zrcalo, mačeha, lovec, palčki, steklena krsta, kraljevič — pa poroka; vse tako lepo pisano in poslikano! Kdo bi si mislil!

Prosila je takoj teto Lojziko, da ji pove še enkrat lepo povest; teta je to rada storila in ji obenem tudi razložila vsako sliko.

Kar so se odprla vrata — stric Tone in Srečko sta prišla v sobo. Vsa v eni sapi je jela Mimica pripovedovati in kazati knjigo ter slike. Strica pa še skoraj pogledati nista hotela lepe knjige. Resno sta se držala, kar se tudi spodobi, ker prišla sta vendar voščiti. To je gledala Mimica! Dobila je dva bankovca po 2 kroni; od vsakega strica po enega. Pomislite! Toliko denarja! Bila je vsa srečna.

Ko se je oblačila, pa je menda od prevelike sreče kar narobe oblekla nogavice in hlačke. Teta pa jo je kar gledala; zakaj še nikdar ni Mimica storila kaj takega. Dobro in lepo se je znala sama obleči — teta je vedela, kaj je mali ljubljenci, nič je ni pokarala, še sama jo je oblekla. Ravno se je hotela umiti, ko je prišla v sobo stara mama. Komaj, da jo je pozdravila, pa je že stekla k njej in ji prinesla pokazat knjigo, bankovca in bonbončke; nič ni pomislila, da ji bo morda tudi stara mama kaj voščila. —

Stara mama pa jo je prišla za roko in ji je želela vsega dobrega in lepega, jo poljubila — potem pa je iz shrambe prinesla veliko rumeno-rdečo — pomarančo.

„Pomaranča!“ je veselo vzkliknila Mimica.

Lepo se je zahvalila stari mami ter je šla pokazat pomarančo vsem po vrsti. — Pri zajtrku pa je jedla tudi ona bel kruh, ki ga je jedla navadno samo stara mama. Ker pa je bil god njene ljubljence, ga je dala tudi njej toliko, da ga še pojesti ni mogla.

Njej v slavo je skuhala stara mama dobro kosilo. Po kosilu je dobila Mimica kozarček malinovca. Vsi so trčili z njo, da so zazveneli kozarci. — Mimica je bila srečna, bolj srečna še ko o Božiču, ko je dobila toliko lepih igračk.

Kdorkoli je prišel v hišo, vsakemu je pokazala darila in pripovedovala o godu, posebno pa o knjigi „Snegulčica“. — Zvečer je položila knjigo k sebi na blazino in vso noč je sanjala o lepi Snegulčici in njenih pačkah.

Oj, ti mala, dobra Mimica, kako lep je bil tvoj godovni dan!

